

KATARÍNA GILLEROVÁ

Konečně  
se rozhodni

motto

motto



KATARÍNA GILLEROVÁ

# Konečně se rozhodni

Praha 2014

Přeložili Miluše a Tomáš Krejčovi

© Katarína Gillerová, 2011  
Translation © Miluše Krejčová, 2014

**ISBN 978-80-267-0195-8**

*Asi před půldruhým rokem mě požádala neteř, abych s ní šla do svatebních salonů na zkoušení svatebních šatů. Měla jsem ji v nich nafotit, aby se potom pro některé rozhodla. Souhlasila jsem.*

*První den jsem v salonu s fotoaparátem čekala, až se v šatně obleče. Po chvíli vyšla ven a prošla se po vyvýšeném pódiu před velkým zrcadlem.*

*Ještě nedávno to byla rozcuchaná holčička, která si hrávala s panenkami a s babičkou zachraňovala kočky z celého okolí. Teď přede mnou stála okouzlující mladá nevěsta v nádherných nadýchaných bílých svatebních šatech, připravená vykročit vlastní cestou do života.*

*Zaskočilo mě to. Málem jsem zapoměla zavřít ústa. Zapoměla jsem fotit. Jen jsem tam bez hnutí stála a hleděla na dojemný obraz nevěsty před sebou. Uvědomila jsem si, že jsem svědkem začátku něčeho krásného, a dojetím mi do očí vbrkly slzy. Mám syna, a proto bych něco takového jako zkoušení svatebních šatů neměla možnost zažít. Muži to nepochopí, ale ženy přesně vědí, o čem mluvím.*

*Byl to pro mě úžasný zážitek, plný pozitivních a inspirujících emocí.*

*Proto tuto knihu věnuju své neteři Jance Holé, rozené Brezníkové. Přeju jí, aby v manželství prožila tak šťastné a krásné dny, jako byl ten, z něhož je fotografie na obálce.*

AUTORKA



## TAJEMSTVÍ MAILU

---

Seděla jsem skloněná nad seznamem, který jsem si v rychlosti napsala ráno na papír, a kontrolovala, jestli jsem splnila všechny jeho body. Dnešní den byl mimořádně rušný a teď, v sedm večer, jsem konečně chtěla vypnout počítač, zhasnout vzhadu světla a zavřít dveře svého pracoviště.

Světlo zvenku pronikalo dovnitř v šikmých vějířovitých pařprscích a já jsem měla dojem, že mě chtějí vylákat ven, do teplého pátečního podvečera. Vyjasnilo se teprve nedávno, přes den bylo většinou pod mrakem.

Zahleděla jsem se skrz skla výlohy do ulice se zvláštním pocitem nervozity v žaludku. Věděla jsem, že dneska se něco stane, dneska budu muset...

„Mami?“ vytrhla mě z myšlenek dcera, čekající u dveří s rukou na klíce. „Už víš, co uděláš?“

Věděla jsem. Aspoň jsem si to myslela.

Přikývla jsem. „Asi ano.“

„Už ses rozhodla?“ zeptala se a v očích se jí zračila pochybnost.

„Zatím to nechme být,“ usmála jsem se. „Nechci se unáhlit.“

„Vždycky jsi věděla, co chceš,“ upřeně se na mě zahleděla, „a hlavně co nechceš. Jenže v poslední době váháš, jako bys to ani nebyla ty.“

Bože! Kdybys ty, dítě zlaté, vědělo, jak těžká rozhodnutí jsem v životě musela udělat. A bolestná. A kolik nocí jsem probděla v slzách a pochybnostech, jestli jsem jednala správně.

Protože někdy, když se zachováte správně, to bolí k zešílení.

„Natálko, časem zjistíš i ty, že všechno v životě není buď – anebo. Mezi černou a bílou existují taky šedé odstíny.“

„Buď máš někoho ráda, nebo ho nemáš ráda, není to tak?“ odmítla moje poučení. Spodní ret ohrnula stejně jako v dětství. Až mě píchlo u srdce.

Obraz té malé rozčuchané holčičky s ohrnutým rtem a nenávisť v očích se na vteřinu zjevil přede mnou jako živý.

Hned jsem tuhle představu zahнала.

„V osmnácti to tak vypadá,“ usmála jsem se. „Kéž by ti to vydrželo aspoň do sedmdesáti.“

„Mami, nezdá se ti, že všechno komplikuješ?“

„A nezdá se tobě všechno příliš jednoduché?“

„Jsem zvědavá, jestli v tvém věku budu jako ty. Doufám, že mě taková katastrofa nepostihne,“ prohlásila ironicky.

Vzápětí zmizela za dveřmi, vytratila se z místnosti tak rychle jako před chvílí moje představa malé holčičky.

Zavrtěla jsem hlavou a dívala se na dveře, jako by tam ještě byla. Kéž by byl osud k tobě shovívavější, než byl ke mně. Kéž bys nemusela čelit ničemu takovému jako kdysi já.

Vzdychla jsem si a pohledem zavadila o obrovské zrcadlo našeho salonu. Po obou stranách se v něm odrážela dlouhá řada svatebních šatů, zavěšených na kovovém stojanu jako nadýchané labutě. Zahleděla jsem se na osobu, kterou bych měla znát: věk čtyřicet dva, rozvedená, blond vlasy s ofinou, zelené oči. Postava jakžtakž ujde, je třeba pořádně cvičit, a zejména pravidelně. A ta idealistka, co právě odešla, moje dcera, je jako vítr, těžko ho chytíš do dlaně.

Představila jsem si, jak se nade mnou před chvílí skláněla a černé vlasy jí padaly na ramena k mým plavým. Nikdo by netipoval, že jsme matka a dcera. I oči má černé, po otci, ale ten úsměv, ten je můj.

Z myšlenek mě najednou vyrušil zvuk zvonku nad vstupními dveřmi. Odtrhla jsem pohled od postavy v zrcadle a přenesla ho na postavu ženy, která právě vešla.

„Už je zavřeno,“ oznámila jsem jí.

Žena opatrně zavřela dveře a upřela na mě prosebný pohled.

„Prosím vás...“ ozvala se tiše. „Nemohla byste mi pomoci?“ Ruce sepjala jako při modlitbě a zrakem zabloudila k věšákům se společenskými šaty.

„Přijďte zítra,“ odvětila jsem.

„Zítra bude pozdě!“ zvolala zoufale. Slzy měla na krajíčku.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se udiveně. Stála tam jako hromádka neštěstí.

„Já nevím, co mám dělat,“ řekla roztřeseným hlasem. Udělala ke mně pár váhavých kroků. „Zítra se vdává moje mladší sestra a já... Měla jsem připravené šaty na svatbu, ale... nevejdu se do nich. Za poslední měsíc jsem přibrala aspoň pět kilo.“ Bezradně rozhodila rukama a ukázala na sebe. „Bože, nemůžu se na sebe ani podívat, všechno mi je malé! Jsem nemožná! Vypadám příšerně! A moje sestra,“ nasucho polkla, „dělá modelku, často jezdí do zahraničí, je krásná, štíhlá a úspěšná,“ vypočítávala. Nechápatě jsem na ni hleděla. Proč mi to vypráví? Já se musím soustředit na dnešní schůzku. Musím si urovnat myšlenky, zorientovat se ve svých pocitech...

„Na mě se celá rodina dívá skrz prsty,“ pokračovala, „já nikdy nebudu dokonalá jako sestra. Jsem ta ošklivá, tlustá, obyčejná úřednice, a kromě toho...“ Odmlčela se. Chvilí vypadala, jako by chtěla větu dokončit, potom jen mávla rukou.

„Chcete si půjčit šaty,“ zkonstatovala jsem a nervózně pohlédla ven přes skla výlohy. Řekl, že až skončím, mám mu dát vědět, aby mohl přijít za mnou. Teď to vypadá, že jsem ještě neskončila.

„Bydlím tady za rohem,“ ozvala se žena, „a na poslední chvíli jsem si vzpomněla, že jedinou záchranou pro mě je vaše půjčovna. I sestra si od vás půjčila svatební šaty na zítra.“

„Karin Pekárová?“ vzpomněla jsem si na nádhernou blondýnku s našpulenými plnými rty a nohama dlouhýma jako gazela. Krásně se vyjíkala v tom velkém zrcadle v bílých nadýchaných šatech s vlečkou, které si vybrala. Pravý opak starší sestry, která tady přede mnou stála s nedefinovatelným účesem, v dlouhé sukni a volné halence, s několika kily navíc. Nikdy bych neřekla, že ty dvě jsou sestry.

Přikývla. „Ano, to je ona.“ Potom zase nešťastně rozhodila rukama. „Nejradši bych na tu svatbu nešla, cítím se trapně, budou mě s ní srovnávat a sledovat soucitnými pohledy... Všechno bych přežila, kdyby na tu svatbu nepozvala taky...“

Zvědavě jsem se na ni podívala. Začalo mě to zajímat.

„Pozvala někoho, na kom vám záleží?“

Opět přikývla. „Mezi pozvanými kamarády je jeden, s nímž jsem kdysi chodila. Netušila jsem to, dozvěděla jsem se to až dneska. Nejradši bych zalezla do postele a vymluvila se na chřipku. Prosim vás, pomozte mi vybrat nějaké šaty, které...“ přejela pohledem po své postavě, „které by mi ubraly pár kil. Ačkoli pochybuju, že bych v nějakých mohla vypadat tak, abych se před ním necítila trapně,“ zatvářila se nešťastně. Dlaně se jí potily, utírala si je do dlouhé neforemné sukně. „Až mě uvidí, zaraduje se, jak dobře udělal, že mě nechal. A to netuší, že jsem potom už s nikým nechodila, protože jsem na něj nemohla zapomenout. Dopracovala jsem se na dvaatřicetiletou tlustou, osamělou ženu.“

Rezignovala jsem. Po téhle nešťastné zповědi jsem ji nemohla poslat pryč. V této místnosti jsem si vyslechla spoustu různých příběhů, tenhle mě však chytil za srdce. S lítostí jsem porovnávala tuhle zanedbanou, nepřitažlivou ženu s její krásnou sestrou modelkou. Taký bych si na jejím místě radši přála ležet s chřipkou v posteli.

Zamířila jsem k věšákům se společenskými šaty. Jedny jsem vybrala a podržela přímo před ní. „Podívejte,“ obracela jsem věšák, „vyzkoušejte si tyhle. Jsou nádherné.“

Dlouhé černé hedvábné šaty s pevným korzetem se půvabně vlnily nad zemí, dole kolem lemu ozdobené květy červených a žlutých tulipánů, které se táhly šikmo vlevo nahoru téměř až do poloviny sukně. Tulipány vypadaly jako namalované, s neostrými konturami, jako by se postupně vynořovaly z černé mlhy jemného hedvábí. K šatům patřilo i černé bolerko, obroubené červeným lemem.

Ženě se rozzářily oči jako vánoční stromeček. „Myslíte, že mi budou?“ zeptala se pochybovačně.

„Jsou to šestačtyřicítka,“ odvětila jsem, „a máme i číslo čtyřicet osm.“ Vedla jsem ji do kabinky. „Když budete něco potřebovat, zavolejte mě. Pomůžu vám se zipem.“

Žena zmizela za závěsem a mně zapípala esemeska.

*Zdržel jsem se, četla jsem na displeji, přijdu asi za hodinu.  
Počkáš na mě?*

S úlevou jsem si vydechla. Nemusím se znervózňovat kvůli opožděné zákaznici. *Počkám*, vytukala jsem odpověď.

Po chvíli se závěs kabinky odhrnul a vystoupila hedvábná víla. Přestože neměla éterickou postavu, trochu tak působila. Dopnula jsem jí zip a pomohla obléct bolerko.

„Páni!“ zvolala, když se uviděla v zrcadle. „Vy jste to teda vystihla.“ Neodtrhávala oči od obrazu v zrcadle. Potom se zahleděla na svůj obličej a přestala zářit.

Přistoupila jsem k ní a zvedla jí vlasy. „To by chtělo oživit barvu a hezký účes,“ zkonstatovala jsem. „Měla byste jít ke kadeřnici.“

„Máte pravdu,“ přikývla. „Měla jsem na to myslet dřív. Kdo mě teď vezme?“

„Něco zkusím,“ vzala jsem do ruky mobil. Chvilí jsem hledala v adresáři. „V paneláku na druhé straně ulice mám kamarádku kadeřnici,“ říkala jsem během prohlížení jednotlivých jmen.

Lubka se ozvala po dlouhém zvonění.

„Vyloučeno!“ vyhrkla, hned jak jsem se zeptala, jestli by nemohla zít jednu moji zákaznici. „V sobotu česu svatby, mám plno,“ povzdychla si. „Lituju, ale zítra nestíhám.“

„A dneska?“ navrhla jsem jí. Občas jsem jí dohodila zákaznice, byla mi za to vděčná.

„Takhle pozdě?“ Přímo jsem ji viděla, jak se dívá na hodiny na stěně kadeřnictví. Nakonec souhlasila. „Tak dobře, ať přijde, ale ať počítá s tím, že možná bude chvíli čekat. Asi půl hodiny, předpokládám.“

„Ráda počká,“ ubezpečila jsem ji.

„Vy jste poklad,“ zvolala dáma v černých hedvábných šatech. „Dodala jste mi trochu optimismu do zítřejšího dne.“

„Dodáme ho ještě víc,“ řekla jsem. „Zbývá nám půlhodinka, na zkoušku vás nalíčím a zítra to už zvládnete sama.“

Ze zásuvky stolku jsem vyndala líčidla. Zastoupím šéfovou, je to její koníček, z nejudné zákaznice už vykouzlila novou ženu. Hodně jsem od ní odpozorovala, učím se rychle.

Černou vílu jsem posadila do křesla a zahleděla se na ni. Líčení nesmí být moc nápadné, vypadala by směšně. Mělo by být pouze trochu výraznější, aby odpoutalo pozornost od kypřých tvarů.

Nejdřív jsem nanesla na obličej make-up, potom jí jemným štětcem pokryla víčka zlatohnědými stíny a řasy zvýraznila černou řasenkou. Okraj spodních víček jsem jí předtím přejela černou konturkou. Pohled se jí prohloubil. Jemná rtěnka odhalila tajemství plných rtů, stejně krásných, jako měla úspěšnější sestra.

Když jsem skončila, vstala a přistoupila k velkému zrcadlu. Div že neotevřela ústa překvapením. Otáčela hlavu ze strany na stranu a obdivovala svůj obraz v zrcadle. Uvědomila jsem si, že teď bych ji už přiřadila ke krásné sestře.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ kroutila hlavou. „Jak málo stačí, aby žena nevypadala jako šedivá myška. Odjakživa jsem pohrdala spolužačkami, které se celé hodiny zabývaly kosmetikou a módou.“

„No, nic se nemá přehánět,“ usmála jsem se. „Zítřka si kupte kvalitní make-up a jemnou rtěnku,“ poradila jsem jí. „A investujte do spodního prádla. Když si koupíte elastický stahovací korzet a oblečete si ho pod šaty, budete vypadat mnohem štíhlejší.“

„Od pondělka začínám cvičit!“ zvolala nadšeně. „Jak vám jen poděkuju? Když jsem sem přišla, byla jsem zoufalá, a odcházím jako jiná žena.“

„Áno, to je ono,“ přikývla jsem. „Jste úplně jiná žena. Zapomeňte na tu, která sem vešla. Zahodte neforemné sukně a volné halenky. Usmívejte se na bývalého, ať vidí, že život jde dál i bez něj.“

Rady, ty dávat umím, ale když jde o mě... Kolikrát jsem si přála vyjít z tohoto salonu a zapomenout na to, kdo jsem? Nikdy se mi to nepodařilo. Pokaždé jsem s sebou táhla tu zraněnou, poraženou a vyplašenou ženu, která se schovávala za usměvavou masku.

Zákaznice zaplatila a se spokojeným výrazem si odnesla šaty, v nichž zítra jistě zazáří.

Byl začátek května a do místnosti padalo šero. Zahleděla jsem se ven, na auta s rozsvícenými světly, okna paneláku, která dávala na vědomí, že se za nimi scházejí rodiny s vyhlídkou na příjemný víkend.

Odvrátila jsem pohled od obrazu za výlohou a zrak mi spočinul na svatebních šatech, zavěšených stranou od ostatních.

Podívala jsem se na hodinky. Ještě půl hodiny a je tady. Představila jsem si muže, který spěchá za mnou a já bych mu měla odpovědět na jedinou otázku. Proč si myslím, že odpověď znám na sto procent? Jsem si tím naprosto jistá?

Zavrtěla jsem se na židli a pohledem spočinula na obrazovce zapnutého počítače. Už jsem ho měla dávno vypnout. Natáhla jsem k němu ruku – a vtom se mi před očima vynořil obraz úplně jiného muže.

Zarazila jsem se a ruka mi ztuhla. Na něco jsem si vzpomněla. Najednou jsem věděla, že počítač nemůžu vypnout. Ještě se musím na něco podívat. Hned. Teď.

Popadla jsem mobil. Chvilí vyzváněl.

„Ahoj, má drahá, bylo fajn,“ ozvalo se místo pozdravu v telefonu. „To jsi chtěla slyšet, ne?“

„Ahoj Tamaro,“ pozdravila jsem. „Vím, že bylo fajn, jak jinak. Volám ti kvůli něčemu jinému.“

„Ještě pracuješ?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Ale právě jsem zavřela.“

„Už jste se setkali?“ vyzvíдалa Tamara. „Stejně vím, že to dobře dopadne.“

„Tak to víš víc než já,“ zdůraznila jsem. „Ale teď od tebe potřebuju heslo.“

„Jaké heslo?“

„To heslo.“

„To heslo?!“

„To.“

Telefon na chvíli oněměl. „Neblázni,“ vydechla nakonec. „Neblázni.“

„Chci se jen podívat,“ pronesla jsem tiše.

„Na co se chceš podívat?“ zvolala pobouřeně. „Na to, co jsi už v životě nechtěla vidět?“

„Máš pravdu, nechtěla,“ souhlasila jsem. „Ale situace se změnila.“

„Změnila, nezměnila, nebude ti to k ničemu.“

„Nevadí, chci to.“

„Nedělej to,“ přemlouvala mě Tamara. „Fakt, bude ti to na dvě věci: na nic a na hovno. Věř mi. Čeho tím dosáhneš?“

„Rozloučím se.“

„Už ses rozloučila!“ vykřikla. „Už jsi to dávno ukončila, nepamatuješ si? Tak co teď vymýšlíš?“

„Nic tím nesleduju, fakt,“ ujišťovala jsem ji. „Jenom se podívám.“

„Nech si poradit a vykašli se na to,“ opakovala. V hlase jí vibroval hněv. Náhle jsem si uvědomila, že Tamara ví něco, co já nevím.

„Nevykašlu,“ trvala jsem na svém. „Řekni mi heslo.“

U ucha se mi ozvalo hlasité zavrčení. „To bylo řečí, přeměřuj mi ty maily, abych už od něj nikdy žádný nečetla!“ napodobovala mě. „Už ho v životě nechci vidět, už nikdy o něm nechci slyšet!“ Mlčela jsem. Měla pravdu. „Proč jsem založila novou schránku, kterou jsi už nikdy nechtěla otevřít?“ vyčítala mi. Věděla jsem, že to se mnou myslí dobře. Mlčela jsem dál. Tamaru to dráždilo. „Proč jsi zticha?“ zlobila se. „Buď ráda, že mi nebrečíš na rameni. Potřebuješ to?“

„Musím se rozhodnout. Potřebuju mít čistý stůl. Zruším tu e-mailovou schránku, jen co si to přečtu.“

„Co si chceš přečíst? Proč by se milostivý obtěžoval? Proč si myslíš, že ti něco napsal?“ chrlila Tamara.

„Protože tak zuříš. Kdyby tam nic nebylo, nevymlouvala bys mi to tak úpěnlivě.“ V žaludku jsem pocítila chvění. Byla jsem čím dál zvedavější. Co když Tamara odmítne? „Opravdu ji zruším, vždyť o nic nejde,“ ubezpečovala jsem ji.

„Já ji zruším!“ vztekala se Tamara. „Ty se jím už nezabývej.“

„Nebudu, slibuju.“

V telefonu se ozvalo zlostné zafunění. „Tak dobře, když jsi tak tvrdohlavá. Nikdyvic00.“

„Co nikdy víc?“

„Heslo, Natálko, heslo.“

„Nikdy víc?“ opakovala jsem udiveně. Potom mi to došlo.

„A dvě nuly,“ připomněla mi ironicky. „Vztah, který měl pro tebe význam dvou nul. A Nikdyvic bez mezery.“

„Děkuju,“ odvětila jsem. „Ozvu se. Zavolám ti. Už se nezlob.“

„Měla jsem je vymazat,“ zamumlala a zavěsila.

Netrpělivě jsem uchopila myš a moje prsty se nedočkavě rozběhly po klávesnici.

Potvrzením hesla jsem se dostala do schránky, kterou jsem nikdy nechtěla otevřít. Mohly v ní být maily od jediného člověka, a já jsem od něj už nikdy nechtěla přecíst žádný. Tamara přede dvěma lety zadala pokyn na jejich přesměrování z běžné mailové schránky do téhle speciální. Všechny do jednoho, z jedné jediné mailové adresy. Jeho.

Na horní liště monitoru blikal červený znak, oznamující poštu v mailové schránce, kterou jsem otvírala poprvé od jejího založení. Klikla jsem na něj.

V poště se mi před očima rozvinula roleta mailů. Nevěřícně jsem na ně zírala. Zatajila jsem dech. Nejdřív jsem si všimla jejich počtu – sto třicet dva. Poslední byl napsán před třemi dny. Postupně jsem na ně klikala a otvírala je. První mi poslal před půl rokem – něžný, tak něžný, až se mi oči zalily slzami.

Pochopila jsem, proč Tamara nechce, abych si je přečetla. Už jsem rozuměla její poznámce: Měla jsem je smazat. Pravděpodobně e-mailovou schránku občas kontrolovala. Neprozradila mi to.

Všechny maily byly skoro stejné. V každém se opakovala slova, která by mě ještě před pár lety vynesla do nebes.

Od muže, který mi je napsal, jsem je nikdy neslyšela. A teď tady zářila a vyrážela mi dech svou naléhavostí.

Odesílatel byl vytrvalý. Psal mi minimálně jednou týdně, stále stejná slova:

*Miluju Tě, miluju Tě, ozvi se, prosím!*

## NĚKDY NA ZAČÁTKU

---

Pokud se mám vrátit od těchto vyznání lásky na začátek svého příběhu, musím sáhnout hluboko do své paměti, protože vzpomínky jsou tam uloženy tak, aby mě nezraňovaly. Musím si je oživit, stejně jako lidi, s nimiž se už nikdy nesetkám nebo nechci setkat. Patří do minulosti a teď se budou vynořovat a připomínat mi všechno, na co jsem chtěla zapomenout.

Tak kde začneme?

Vrátím se do období, kdy mi bylo šestadvacet, malé Natálce tři roky a můj muž Laco se právě vrátil z práce domů.

\* \* \*

„Ahoj,“ zamávala jsem mu z kuchyně. Zrovna jsem vyndávala velký nákup z tašky, zpocená a uštvaná. Nakupovat s malým dítětem je jako pracovat v dole.

„Ahoj,“ odpověděl při přezouvání v předsíni.

Podle tónu hlasu jsem poznala, že se zastavil u matky. Znechuceně jsem si pomyslela, že se tam mohl zdržet ještě aspoň hodinu, abych si trochu vydechla.

„Máme něco k jídlu?“ zeptal se, hned jak vkročil do kuchyně.

„Za chvíli,“ odpověděla jsem. „Právě jsem přišla,“ pohybem ruky směrem k plným taškám jsem mu naznačila důvod. Sýry, mléko, vejce se přemístily z nákupní tašky do ledničky. Zabouchla jsem ji trochu prudčeji. „Jsem uštvaná,“ stěžovala jsem si. „Z práce pro malou, s malou na nákupy. A cestou potřebovala čurat. Musely jsme se zastavit v parku, padám únavou.“

„Myslíš, že já ne? A taky hladý.“

„Vždyť u matky se vždycky najíš,“ popíchla jsem ho. Určitě mě jen provokuje, nemůže mít hlad, u tchyně přece jedl teprve nedávno.

„Máš pravdu, u matky ano,“ souhlasil ironicky. „Na rozdíl od téhle domácnosti.“

„Nevěděla jsem, že tady trpíš hladu,“ odsekla jsem našťvaně. Utřela jsem si pot z čela. Příšerně mě bolela hlava.

Do kuchyně vběhla Natálka, která si hrála v dětském pokoji.

„Tati!“ vrhla se mu do náručí. „Pojď, ukážu ti velký hrad. Bude v něm bydlet princezna.“

„Tatínek si musí odpočinout,“ odstrčil ji od sebe. „Víš, zlatíčko, tatínek dneska hodně pracoval.“ Malé pohasla očka. Zklamaně čekala.

„Nemůžeš se podívat na ten hrad?“ zeptala jsem se ho. Maminka taky hodně pracovala, pomyslela jsem si.

Unaveně si přejel rukou po čele. „Potom, Natálko, později,“ pocuchal jí vlasy. „Trochu si zdřímnu.“

Když zmizel za dveřmi obývacího pokoje, posadila jsem se ke stolu a malou si přivinula k sobě. „Vypiješ trošku mlíčka, sníš jogurtík a půjdeme se podívat na tvůj hrad.“

„Jenom mlíčko,“ prohlásila a pověsila se mi oběma rukama kolem krku. „Jogurtík potom.“

Když dopila, přesunula jsem se z kuchyně do dětského pokoje. „To je krásný hrad!“ pochválila jsem hrad z kostek. „A kde je princezna?“

Natálka odběhla ke skřínce a vítězoslavně z ní vytáhla panenku v dlouhých šatech, které jsem nedávno ušila. „Tady spala,“ ukazovala prstem do skříňky. „Teď ji posadím do hradu.“

Vzala panenku a chvíli si s ní hrála uprostřed pokoje na koberec mezi rozloženými hračkami. Tlačila jsem si klouby na spánky, hlava se mi mohla rozskočit. V otevřené skřínce jsem si všimla něčeho bílého. Kus papíru.

Vyndala jsem ho. „Odkud to máš?“ zeptala jsem se Natálky.

„Tam,“ ukázala prstem do předsíně. Na podlahu.

S přivřenými očima jsem studovala účtenku z restaurace. Pravděpodobně vypadla Lacovi z kapsy u kalhot. Čtyřikrát párky s hořčicí, osm velkých piv, jedna kofola. Podívala jsem se na datum. Bylo to před dvěma dny.

Zvedla jsem hlavu a zahleděla se do zdi, abych si vzpomněla, co bylo před dvěma dny. Vzápětí jsem se naštvála. Především přišel Laco domů pozdě, prý se zdržel v práci. A vyváděl, že ještě není hotová večere. Měla jsem práci s Natálkou, spadla do bláta a celá se umazala, musela jsem ji strčit do vany a vykoupat. Bláto měla i ve vlasech, a když jsem jí je myla, ječela jako o život. Potom jsem jí ošetřila zraněné koleno a zase naříkala, prý ji to štípe. Posadila jsem ji na pračku, než jsem přeprala zablácené šaty a pověsila je na balkon. Když jsem skončila, byla jsem k smrti unavená.

A milostpán si přijde jakoby z práce, nacpaný párky a pivem, a tváří se, jako by hladověl od Velké říjnové revoluce.

Bezmocně jsem se svalila na Natálčinu postel. Zvedla hlavu a usmála se. Líbilo se jí, že jsem u ní, že neběhám nepřičetně po bytě s vařečkou nebo s hadrem, ale má mě jen pro sebe ve svém pokojíčku.

Hrála si sama a povídala si s panenkami a dvěma plyšovými zajíci. Začala jsem dřímat a po chvíli upadla do hlubokého spánku.

Vzbudil mě telefon. S námahou jsem se posadila a pomalu se k němu došourala. Jestli to bude švagrová Vlasta, virtuálně jí sluchátkem rozmlátím hlavu. Byla to ona.

„Ahoj, je Laco doma?“ zeptala se. Já jsem ji nezajímala. Lpěla na Lacovi, svém mladším bratrovi, jehož plnohodnotně komandovala i na dálku. Stejně jako celou naši domácnost, dokud jsem se nevzepřela.

„Laco spí,“ odvětila jsem bez pozdravu. „Mám ho vzbudit?“

„Ne, to ne,“ odmítla hned, jako by se bála, že mu to způsobí doživotní trauma. „Můžu to vyřídit i s tebou. Oslava mých narozenin se přesunuje z neděle na sobotu.“

„Na sobotu?“ protáhla jsem. „A proč? Na sobotu už máme program.“

„Tak ho zrušte,“ rozhodla jako generál. „Je to problém?“

Naježila jsem se jako kočka na plotě, když spatří jezevčíka. „Je to problém,“ prohlásila jsem důrazně. „Už máme domlu-

veno něco jiného. Oslava měla být v neděli.“ Už teď mi trnuly zuby, když jsem si na ni vzpomněla.

„Co tak důležitého máte, že se to nedá přeložit?“ zeptala se ironicky.

„A co tak důležitého máš ty, že to musíš přeložit?“ kontrovala jsem.

Mlčela jen dvě vteřiny. „No, nic, dohodnu to s Lacem,“ rozhodla se. Ne s takovou nulou, jako jsem já.

„Pokud sis nevšimla, taky jsem součástí Lacovy domácnosti,“ připomněla jsem jí. Teď si určitě pomyslela: Bohužel.

„K matce přijde celá rodina, to snad Lacovi neuděláš?“

Hned jsem si všimla toho jednotného čísla. „K matce?“ zatvářila jsem se překvapeně. „Myslela jsem si, že oslava bude u vás.“

Dobře jsem věděla, proč u tchyně. Tchyně navaří, napeče, nachystá. A Vlastiččina domácnost zůstane nedotčená, manikúra na jejích nehtících nepoškozená.

Neuznala mě za hodnou odpovědi. „Až se Laco vzbudí, ať mi zavolá,“ ukončila hovor. Opět bez pozdravu. Bože, jak ji miluju! Nejvíc tehdy, když o ní nic nevím.

Zrovna jsem dopekla patnáctou palačinku, když rozespálý Laco vstoupil do kuchyně. Mnul si oči a snažil se zaostřit zrak na to, co bude k večeři.

„Máš zavolat Vlastě,“ ozvala jsem se. „Prý se oslava přesunuje z neděle na sobotu.“

Nevím, jestli mě vnímal, ale zrak se mu asi už zaostřil. „Palačinky?“ zamumlal zklamaně. „Nemohla jsi udělat maso? Dneska jsme měli v práci k obědu rizoto.“

Měla jsem sto chutí hodit mu palačinky na hlavu. „Když mi dáš jídelní lístek z vaší jídelny, budu příště vědět, co nemám vařit,“ odsekla jsem mu. A to jsem si myslela, že bude mít radost! Když tchyně dělá palačinky, může se zbláznit radostí. Poskakuje kolem ní u sporáku jako indián okolo dřevěného totemu a vychvaluje ji do nebe. Za ty čtyři roky, co jsme spolu, se mi takové pocty nedostalo ani jednou.

„Proč Vlasta překládá oslavu?“ zeptal se, když seděl u stolu. Otráveně mě pozoroval, jak mažu palačinky jahodovým dže-

mem. Kdybych věděla, jak se bude tvářit, ušetřila bych si práci a uplynulou hodinu strávila s knihou v ruce. Výsledek je stejný: nespokojenost.

„To ví jen ona,“ odpověděla jsem. „Máš jí zavolat. Řekni jí, že litujeme, ale v sobotu jedeme k našim.“

Po tváři mu přeběhl stín. „Oslava je důležitější, ne?“ vyhrkl. „K vašim můžeme jet jindy.“

„Jsme pozvaní na oběd,“ připomněla jsem mu. „A přijede i bratr.“

„Nechceš mi snad říct, že na Vlastinu oslavu nepůjdeme,“ zeptal se pohoršeně. Mezi obočím se mu objevila kolmá vráska. Nějak moc často se mu v poslední době dělá.

„Stanko se vrátí ze služební cesty z Košic a hned následující den odjíždí do Olomouce.“

„Budeš s ním jindy,“ pokrčil rameny můj manžel.

„Ty taky můžeš být se svou sestrou jindy. Bydlí v Bratislavě. Můžeš ji navštěvovat sedmkrát týdně.“

„Já nemůžu za to, že tvůj bratr se oženil v Čechách,“ rozhodil Laco rukama. „Proč tady nezůstane aspoň do neděle?“

Z hrudi se mi vydral těžký vzdech. Rozhovor s mým mužem nevedl nikam, jako obvykle. „Já jsem neřekla, že ty můžeš za to, že se oženil v Čechách,“ zdůrazňovala jsem zájmena. „Všiml sis, o čem se bavíme?“ namířila jsem na něj příbořový nůž, upatlaný od džemu. „Tvoje sestra přeložila oslavu narozenin, ale my máme na sobotu jiný program a nemůžeme ho změnit. Sorry, ale měla se nás zeptat předtím, než to udělala.“

„Nevím, proč by se to nedalo změnit,“ vedl si svou. „Na oběd k vašim půjdeme jindy.“

„Ale nebude tam Stanko!“ zvýšila jsem hlas o oktávu. „Ty nedokážeš pochopit, že následující den ráno odjíždí?“

„A ty si musíš vždycky prosadit svou?“

„Já si nic neprosazuju, tak to bylo původně domluvené!“ zvolala jsem. Pět palačinek jsem prudce přemístila na čistý talíř, pocukrovala a ozdobila šlehačkou ve spreji. Talíř s večeří jsem položila před Laca.

„No tak se to změnilo!“ zašermoval příborem nad palačinkami. „Proč z toho děláš takovou vědu!“

Ježíšikriste, proč mě nikdo neupozornil, že takhle vypadá manželství?!

„Proč křičíte?“ ozvala se malá. Překvapeně jsem se otočila k ní. Vůbec jsem si nevšimla, že si hraje na zemi u dveří a poslouchá. Dívala se na nás vyděšenýma očima, koutky úst svěšené. Pláč měla na krajíčku.

„Ale zlatíčko,“ sehnula jsem se k ní a vzala ji do náručí. „To si s tatínkem jen tak nahlas povídáme, chceme se dohodnout,“ chlácholila jsem ji. „Podívej, udělala jsem palačinky. Běž si umýt ručičky, já ti zatím jednu nakrájím.“

Napětí se Natálce z tváře vytratilo, vstala a rozběhla se do koupelny. Krájela jsem na talíři palačinku a bojovala s nutkáním sníst aspoň dvě. Večer nemůžu, když chci zhubnout. Aspoň tři kila! Nedávno, když jsem nahá vyšla z koupelny, si mě Laco přeměřoval kritickým pohledem a posměšně se zeptal, jestli jsem jedla droždí, že jsem takhle nakynula. Hned jsem zamířila do ložnice a natáhla na sebe noční košili.

„Ještě že je ta košile tak vytahaná, jinak by ses do ní nevešla,“ ušklíbl se.

„Ha-ha-ha, to jsme se pobavili,“ zamávala jsem rukama, jakože je to legrace. „Chtěla bych vidět tebe, kdybys během těhotenství přibral čtrnáct kilo, jestli by ses po porodu dokázal vrátit na původní váhu.“

„Tolik žen to zvládlo, a ty ne.“

„Asi mají lepší metabolismus,“ bránila jsem se. „Nemůžu neustále držet dietu, vždyť jsem jich už vyzkoušela několik.“

„Snaž se, snaž se,“ poučoval mě můj manžel. „Když se ti to nepodaří teď, co budeš dělat po druhém dítěti?“

„Po jakém druhém?“

„No po našem druhém.“

„My budeme nějaké mít?“

„Samozřejmě, je nejvyšší čas. Vždyť Natálce jsou už tři roky.“

Zírala jsem na svého muže s otevřenými ústy a v hlavě mi

splašeně pobíhaly útržky myšlenek, které se ne a ne spojit do jedné souvislé. Kdy ho to napadlo?

„Nejvyšší čas?“ nasucho jsem polkla. „To jsi četl v novinách?“ pokusila jsem se o žert, ale potily se mi dlaně.

„Už ti tikají biologické hodiny,“ namířil na mě ukazováček, jako bych ty hodiny měla přilepené na čele kanagomem.

„Nevím, co kde tiká tobě, ale mně určitě ne,“ ohrnula jsem rty. „Vždyť je mi teprve šestadvacet!“

„No, táhne ti už na sedmadvacet,“ připomněl mi. „A kdo ví, kdy se to podaří. Snad nechceš patřit mezi obstarožní matky?“

Poslala jsem ho tehdy do háje a debatu o druhém dítěti rázně ukončila. Necítila jsem se příjemně a nedokázala si svůj pocit vysvětlit.

Teď jsem zírala na stůl, na palačinky s džemem a zápasila s touhou nacpat si do úst hned dvě. Moje chuťové buňky prahly po jahodách, cukru a šlehačce. Hypnotizovala jsem je úpěnlivým pohledem. Nedostávám se náhodou do diabetického kómatu, kdy by mi sladkosti zachránily život? Potom jsem si představila svůj obraz v zrcadle a Lacovy řeči o obézní manželce. Nechala jsem si zajít chuť, přestože vanilkový cukr kolem mučivě sladce voněl. Jsou opravdu tak kalorické?

S trochou závisti jsem pozorovala Natálku, jak se usilovně krmí. Možná když nechá kousek na talíři, dojím to, vždyť jsou to jen takové nakrájené maličké kousky...

„Dala jsi na ně málo cukru,“ odstrčil Laco talíř od sebe. Tak tohle svojí mamince nikdy neudělá! Proč mě neustále provokuje?

„Málo cukru,“ zopakovala po něm Natálka a talíř odsunula také.

S jazykem přilepeným na patro jsem po členech své rodiny přejela divokým pohledem. Hladovým. Přibila jsem ho na svého muže.

„Jsi normální?“ zvolala jsem pobouřeně. „Co si zase vymýšlíš? Potom to po tobě opakuje i to dítě!“

„Radši ji ulož do postele,“ vstal Laco od stolu a zamířil ke dveřím. „Já jdu zavolat Vlastě.“

„Mami, já mám žízeň,“ ozvala se Natálka. Rezignovaně jsem vstala, podala jí hrnek s čajem a vzala ji do koupelny.

Ani dneska jsem nevynechala pohádku, ačkoli jsem vybrala kratší. Špicovala jsem uši, abych zachytila, o čem si Laco povídá se sestrou. Skončil tím, že přijdeme v sobotu.

S pocitem bezmoci jsem Natálku políbila na dobrou noc, zhasla a vyšla z pokoje. Chvíli jsem stála v předsíni a přešlapovala na podlaze bosýma nohama. Sotva před pěti minutami jsem byla nastartovaná, že si to s Lacem vyjasním, teď jsem však cítila přímo fyzický odpor, když jsem si představila, že bych za ním vešla do obýváku. Co se tím vyřeší? Zase bude do mě rýpat a zase se pohádáme.

Vrátila jsem se do kuchyně a pustila se do mytí nádobí, které se mi nastrodalo ve dřezu. Co by se Lacovi stalo, kdyby ho umyl, zatímco jsem ukládala Natálku ke spánku? Proč všechno nechává na mně? Taky jsem večer unavená, taky bych si nejradši lehla k televizi a dívala se na film.

A on plánuje druhé dítě! Už teď jsem utahaná, nedokážu si představit, že bych běžela do školky, do jeslí a ještě na nákup. Padám únavou po příchodu domů, a to mi povinnosti teprve začínají, i když nejvíc toužím po tom, abych padla na postel a trochu si odpočinula. Natálka je zlatá, hraje si u mě i sama, ale Laco vyžaduje večeri hned po příchodu domů, bez ohledu na to, jestli jsem se někde zdržela nebo se necítím dobře.

Kdyby se aspoň Natálce trochu věnoval, ale odsouvá ji na vedlejší kolej. Tuším, v čem je problém. Chtěl syna. Jednou, když si víc vypil, se chvástal před mým bratrem, který má dvě dcery, že jeho další potomek bude syn. Velikášské, pivní řeči. Proto na mě tlačí s druhým dítětem, doufá, že to bude kluk. To mu však nemůžu zaručit.

„Ještě je pivo?“ ozvalo se mi za zády. Do kuchyně vešel Laco.

„Jestli jsi ho koupil, je,“ odvětila jsem. „Víš dobře, že se nemůžu tahat ještě s tvým pivem, jak bych ten nákup unesla?“ zazněla mi v hlase výčitka. Už zapomněl, jak jsem v zimě sotva došla domů se čtyřmi taškami, které jsem nemohla unést, a jedna lahev piva se mi rozbila na schodech, když jsem za-

kopla? Celý nákup v tašce plaval v pivu, i Natálčiny sušenky, chleba, ubrousky a co já vím co ještě. Mohla jsem to všechno už jenom vyhodit do koše. Škoda peněz a času.

„Jiné ženy zvládnou kompletní nákup, zajímavé, že ty ne,“ zamířil ke špajzu, otevřel ho a sehnul se k nejnižší policičce.

„Jiní muži se víc věnují svým dětem,“ zareagovala jsem. „Dokonce dokážou být galantní ke své manželce.“ Opřela jsem se o kuchyňskou linku. „Zajímavé, že ty ne,“ dodala jsem.

Bože, takhle vypadají rozhovory mezi životními partnery? Nemá to být úplně, ale úplně jinak?

Laco se narovnal, v ruce držel lahev piva a ostrým pohledem se mi zabodl do tváře. „Nic neumíš pořádně,“ ukázal lahví na mě, „ani vařit, ani nakupovat. V domácnosti máš bordel, podívej se kolem sebe...“

„Bordel?!“ vykřikla jsem pobouřeně. „Kdo má v domácnosti bordel?“

„Ty,“ odvětil klidně. Ze zásuvky vyndal otvírák a otevřel si pivo. „Kdy jsi naposled žehlila? Máš plný koš nevyžehleného prádla.“

„Košíle ti žehlím průběžně!“ procedila jsem skrz zaťaté zuby. „Nechodíš v pomačkaných. Dobře víš, že minulý týden jsem byla nastydlá, nebylo mi dobře, přece nebudu v takovém stavu vytahovat žehlicí prkno!“

„Kdy jsi naposled myla okna?“ popichoval mě. Sedl si ke stolu a napil se rovnou z lahve.

„Před Vánoce,“ připomněla jsem mu.

„No vidíš, a máme konec března,“ ukázal lahví na okno, jako by nám zpoza něj nakukoval tenhle jarní měsíc. „Podívej se, jak vypadají. Taková okna bych návštěvám neukazoval.“

„Tak je neukazuj,“ odsekla jsem. „Dobře víš, že je můžu mýt každý měsíc, a hned po prvním dešti vypadají jako předtím. Mám se tady sedřít? Pro mě je důležitější jít s Natálkou na pískoviště, houpačky, než každou chvíli pobíhat s prachovkou po bytě. Nevidíš, že se snažím? Nechodíme roztrhaní ani hladoví, nežijeme ve špíně, ale to bys nebyl ty, kdybys mě věčně nekritizoval!“

„Moje matka měla tři děti a všechno stíhala. Ty se s ní nemůžeš srovnávat,“ usklíbl se. Přímou si ta slova vychutnával, převaloval je na jazyku, viděla jsem na něm, jak mu činí potěšení popichovat mě. Přesně věděl, jak zareaguju.

„Víš co?“ vybuchla jsem. „Tak jsi měl zůstat u své matky a neženit se! Ty si pamatuješ, jaké to bylo, když jste byli malí? Myla tvoje matka okna každý měsíc? Pokud vím, byla s vámi doma deset let, deset let nechodila do práce, protože se o vás starala. A já, můj milý,“ doslova jsem vyplivla ze sebe slovo já, „zvládám i náročné zaměstnání, i péči o rodinu. Tak mě laskavě nesrovnávej se svojí matkou, která ráno nemusela vstávat do práce a odpoledne běžet na nákupy, pro děti a domů!“

„Ty máš náročné zaměstnání?“ podivil se. „Odkdy, že o tom nevím?“

„A že mi šéf přidál i Heleninu práci, když odešla, to jsem ti neříkala?“ připomněla jsem mu ironicky.

„Prosím tě,“ mávl rukou, „co to tady meleš! Vždyť šéf je tvůj kamarád z dětství, tak co tu vyprávíš o náročném zaměstnání!“

Málem mě zlostí trefil šlak. V posledních dnech jsem zrovna řešila dilema, jak zvládnu práci za dvě, potřebovala jsem si postěžovat, poradit se – ale s tímhle tady, co mě shazuje každým slovem? Za kým mám jít, když doma nemám podporu?

„Hlavní je, že ty máš náročné porady,“ hlas se mi trásl rozčilením. „A co ta porada předevcírem, s těmi párky a pivem? To ses teda nadřel, co? A ještě jsi měl tu drzost, abys mi s plným břichem udělal doma scénu, že večere není na stole! To mělo být co?“

Okamžitě vstal s lahví v ruce a zamířil z kuchyně ven. „To jsem se dokázal oženit, jen co je pravda!“ zamumlal znechuceně.

Dívala jsem se za ním s nenávistí v očích. „Najdi si jinou!“ zavolala jsem. „Já na tvém místě bych s takovou nemožnou ženou nevydržela ani týden!“

Zabouchl dveře obývacího pokoje, až jsem se lekla, že vzbudí Natálku. Chvilí jsem s napětím poslouchala, a když se z jejího pokoje neozval pláč, s úlevou jsem si vydechla.

Cítila jsem, jak mi srdce buší až někde v krku a vyplavený adrenalin se mi napumpoval do žil, až se mi udělalo nevoľno. Posadila jsem se na židli a hlavu si opřela o zeď. Tak tohle ne, říkala jsem si, tohle ne. Takhle to dál nepůjde, musím s tím něco dělat.

Poprvé od svatby jsem si uvědomila, že tohle není život, jaký jsem si představovala. Zachvěla jsem se při pomýšlení, že sňatkem s Lacem jsem udělala obrovskou chybu.

Poprvé od svatby jsem vážně přehodnocovala naše společně prožitá léta a snažila se v nich najít hezké okamžiky. Bylo jich žalostně málo. Moje holčičí sny o manželství s mužem, který by mě měl milovat a já bych měla milovat jeho, se nenaplnily. Nestal se mi oporou, není mi s ním dobře.

Po čtyřech letech jsem se cítila ubitá a nešťastná. V pasti špatného manželství.

Zírala jsem na bílou stěnu a rukama si podepírala bradu. Zrak mi padl na telefon a najednou jsem věděla, komu zavolám.

Vzala jsem telefon a netrpělivě vytukala číslo. Čekala jsem dlouho, než to zvedla Žofka, moje nejlepší kamarádka.

„Ahoj,“ pozdravila jsem. Hrdlo jsem měla sevřené lítostí. Žofka mi pomůže, jí si můžu postěžovat. Dokonce k ní zaběhnout, o dva domy dál. Nebo si s ní sednout na lavičku pod velkou vrbu za domem a probrat všechno, co mě trápí.

„Ahoj Naty,“ slyšela jsem jakoby z dálky. Potom jsem si uvědomila, že se jí třese hlas.

„Jsi v pořádku?“ znepokojením se mi sevřel žaludek.

„Nejsem,“ hlas měla hluboký a vážný. „Katku právě odvezli do nemocnice.“

„Kačenku?“ zvolala jsem polekaně. „Co se stalo?“

„Já nevím,“ selhával jí hlas. „Omdlela. Hrály si s Ludkou, už oblečené v pyžamech, a najednou jsem jen slyšela Ludku, jak křičí, že Katka nedýchá.“

„Proboha, Žofko...“

„Zrovna jedeme do nemocnice, vůbec nevím, dokdy tam budeme...“

„Zaběhnu pro Ludku,“ vyhrkla jsem. „Nemůžeš ji vzít s sebou ani ji nechat samotnou doma.“ Vždyť jsou jí jen tři roky, jako mojí Natálce. Katce osm.

„Chtěla jsem požádat sousedku, ale jsi zlatá,“ mluvila trochu zmateně. „U vás jí bude líp.“

U Žofky to vypadalo jako po zemětřesení. Pobíhala splašeně po bytě a tašku připravenou v předsíni chaoticky plnila různými věcmi. Boris, její muž, klečel u tašky, bezmocně do ní hleděl a čekal s klíči od auta v ruce.

„Přines ještě jednu,“ navrhla jsem mu, když jsem Žofku sevrkla v náručí a přivítala se s ní. „Sbalím věci pro Ludku.“

Nepřítomně na mě pohlédl a odebral se k velkým skříním v ložnici. S malou jsem vybírala několik kusů oblečení, které si vezme k nám. Na Žofce jsem viděla, jak ji velký stres obírá o schopnost přemýšlet a jednat prakticky. Do tašky do nemocnice jsem vložila zubní kartáček a čistý ručník.

„Nebojte se, Kačenka bude v pořádku,“ ujišťovala jsem je při loučení. „Nebude to nic vážného, uvidíte. To se dětem stává. Věřím, že bude brzy v pořádku.“

Tehdy jsem ještě netušila, co nás čeká. Všechny.

Kráčela jsem večerní tmou k našemu vchodu a svírala Ludčinu ruku. Mé vlastní problémy pohltila modrá tma a strach o Katku. V porovnání s tím, co prožívala Žofka, pro mě všechno ostatní ztratilo důležitost. Na dost dlouhou dobu.

## SEZNAMTE SE

---

Na tváři mého muže se objevil spokojený úsměv a radost z očekávaného setkání s rodinou, což se o mně nedalo říct. Marně jsem se snažila myslet pozitivně a pokusit se roztažnout ústa do něčeho, co by připomínalo úsměv, ale při pohledu na dveře, za nimiž za chvíli uvidím tchyni, se mi to nedařilo ani náhodou. Nespokojeně jsem se choulila do jarního kabátu, který jsem dneska po zimě poprvé vytáhla. Asi to bylo předčasné, foukal studený vítr, naštěstí jsme přijeli autem a to nás před větrem ochránilo. Natálka vedle mě podupávala v bílých botičkách, ještě že ji jsem oblékla tepleji.

Rodinný dům mužových rodičů v Turčianské ulici, v městské části Ružinov, mi dnes připadal jiný, než když jsem začala s Lacem chodit. Tehdy se mi ve srovnání s malým třípokojovým bytem mých rodičů jevil jako oáza volného prostoru a úžasné možnosti trávit chvíle v krásné zahradě. Velmi brzy jsem však zjistila, že velký dům a krásná zahrada bez příjemné atmosféry jsou jen vnějším pozlátkem, chladným a nehostinným.

„No konečně!“ Dveře se rozevřely dokořán a stejně tak tchynina náruč. Ale jen pro dva členy rodiny, a já jsem nebyla ani jedním z nich. Natálka netrpělivě vběhla dovnitř za malými sestřenicemi.

„To vám to trvalo!“ Za tchyní se objevila Vlasta. V tmavozelených elegantních šatech s bílým límečkem a novým účesem od kadeřnice. Úsměv patřil Lacovi a Natálce, výčitka mně. S nepříjemným zábleskem v oku, směřujícím až kamsi do mých útrob.

Fajn, hezky to začíná. Lícní svaly mi ztuhly jako sevřené v sádrovém krunýři. V přítomnosti některých lidí je nemožné vykouzlit úsměv. Musím však podotknout, že jsem se o to ani nepokusila.

„Dorazili jste poslední,“ oznámila tchyně mým směrem. „Už jsem se bála, že všechno vystydne.“

„Má to někdo štěstí, že dorazí poslední,“ pošeptala mi do ucha moje druhá švagrová, Mirka, provdaná za Lacova bratra Ivana. „Byli jste ušetřeni Vlastiných šéfovských tirád.“ Spiklenecky na mě mrkla. „Jako obvykle, vždyť víš.“ Přikývla jsem. Obě jsme nesnášely Vlastu, obě jsme trpěly na těchhle návštěvách, ale terčem tchyniných poznámek jsem byla vždycky jen já, Ivan si na Mirku nechodil stěžovat mamince.

V obýváku už čekal prostřený stůl a Vlasta na něj právě postavila mísu s polévkou, nad níž se vznášel obláček páry. Privítala jsem se i s tchánem a Vlastiným mužem Vincem. Tchán jako vždy seděl v křesle, které každý respektoval jako výlučné jeho, patřilo mu stejně jako králi trůn.

Vinco mi připadal při každém setkání vyšší, jako by ještě rostl. Měl skoro dva metry. Hleděl na mě z té výšky, zpod hustého obočí, a potřásl mi rukou. Muži byli v oblecích, saka přehozená přes opěradla židlí. Laco si chtěl doma obléct na košili tlustý pulovr, dlouho jsem ho přesvědčovala, aby si vzal oblek, ostatní určitě přijdou v obleku a on bude vypadat jako chudý příbuzný. Vlasta si na to potrpěla. Ale ne na to, aby svoji oslavu dělala u sebe.

Po přivítání mě Laco šikovně obešel, zamířil na druhý konec obýváku a posadil se do jediného volného křesla v rohu místnosti. Vzpomněla jsem si, že přesně totéž udělal, když jsem byla těhotná.

„Sedni si, kam chceš,“ řekl mi, spokojený sám se sebou. Cítila jsem se trapně. Hrdlo se mi sevřelo lítostí, do tváří se mi nahrnula červeň z rozpaků z jeho nemožného chování. Rozhlížela jsem se a tvářila se, že hledám Natálku, která už štěbetala s Mirčinými dětmi.

„Přinesu ti židli,“ ozval se Ivan a odebral se do kuchyně. Zle se na Laca podíval. „Potřeboval bys lekce slušného chování.“

„Budeš mi je dávat ty?“ ušklíbl se Laco. V křesle sklouzl níž, udělal si pohodlí. Vždyť je u maminky.

Vrátila jsem se do kuchyně. „Můžu s něčím pomoci?“ zptala jsem se. Měla jsem dobré vychování, mamí.

„Není třeba, všechno je hotové,“ odmítla tchyně moji pomoc. „Kdybyste dorazili dřív...“

„Všichni to stihli včas, na rozdíl od vás,“ skočila jí do řeči Vlasta. „Kde jste se zdrželi?“ Její hlas přešel do ječení, což naznačovalo, že z pozdějšího příchodu obviňuje jednoznačně mě.

Nemůžu si pomoci, ale měla jsem obrovskou chuť ji kousnout. Jednou jsem to udělala protivné holce ve školce, když na mě ječela. Ještě dlouho měla na ruce otisk mých zubů a já toho nelitovala, přestože mě učitelka i matka přísně potrestaly.

„Kamarádčinu osmiletou dceru odvezli včera do nemocnice,“ vysvětlovala jsem neochotně. „Mladší jsem vzala k nám a čekala do odpoledne, až se kamarádčin muž vrátí z návštěvy nemocnice, abych ji odvedla zpátky.“

„To mám nejradši, dětské nemoci,“ pohodila Vlasta hlavou, až se její hustá hříva zlostně zatřásla. „Mladé ženy se hrnou do zaměstnání, místo aby zůstaly s dětmi doma. Moje podřízené vědí...“

„Chtěla jsi říct tvoje poddané,“ poznamenal hlas za mnou. Ohlédla jsem se. Ve dveřích stál Vlastin patnáctiletý syn Peťo. Usmála jsem se na něj a přivítali jsme se.

„Neglosuj,“ napomenula ho Vlasta.

„Jsem v pubertě, mám na to právo,“ prohlásil.

„Ty nemáš žádná práva, dokud žiješ s námi v jedné domácnosti,“ odbyla ho Vlasta striktně.

„Lidská práva jsou zakotvená v ústavě,“ nedal se.

„Jestli se chceš dostat do toho ústavu, stačí říct,“ umlčela ho matka a ukázala rukou na prostřený stůl v obýváku. „Zavolej všechny, ať si jdou nabrat polévku. Děti budou jíst až po nás, ať si zatím hrajou venku na zahradě.“

„Chudinky,“ podotkl Peťo, „s prázdným žaludkem k veselým hrám, s větrem o závod.“

Nepodařilo se mi skrýt široký úsměv, jímž jsem ho obda-

řila, a Vlasta ho svým ostrým zrakem zaregistrovala. Čím víc chlapcem lomcovala puberta, tím raději vytáčel svoji matku provokačními poznámkami. Aspoň trochu zábavy.

Usadili jsme se ke stolu a začali si nabírat polévku do talířů.

„Na něco jsme zapomněli!“ vyskočil Vinco od stolu a zamířil do kuchyně.

„To kvůli vašemu pozdnímu příchodu,“ vmetla mi tchyně do tváře. Kousla jsem se do rtu, abych zadržela slova, co se mi drala na jazyk. Proč jsem jí vysvětlovala důvod zpoždění? Žaludek se mi sevřel, cítila jsem, jak ve mně narůstá napětí. Měla jsem udělat to, co jsem původně plánovala. Sejit se s bratrem u mých rodičů a obědvat u nich. Byla chyba přijít sem a trpět v téhle atmosféře.

Vinco přinesl z ledničky lahev vychlazeného šampusu, šikovně ho otevřel a rozlil do vysokých skleniček. Peťo pohledem počítal skleničky.

„Ty dostaneš dětské,“ zachytil ten pohled jeho otec. „Je ti jen patnáct.“

„Mně je patnáct a ty máš řidičák,“ podotkl Peťo a dodal: „Zatím. I ty by sis měl dát dětské šampaňské.“

„Zpátky řídí máma,“ spokojeně odvětil Vinco a pohlédl na Vlastu.

„Tak já pojedu radši tramvají,“ rázně oznámil Peťo.

„Jak řídí?“ ozvala se tchyně. „Vlasta je oslavenkyně! Chceš jí upřít oslavu vlastních narozenin? No, to bych se na to tedy podívala! Jen si nevymýšlej, jestli se chceš napít, netahej do toho Vlastičku. Nech auto tady a domů jeďte tramvají.“

„Já se nebudu kodrcat domů tramvají jako chudinka!“ vybuchla Vlasta. Teď dá Vincovi facku, pomyslela jsem si. Na tyhle narozeniny bude vzpomínat jako na vydařenější.

„Jenom jsem žertoval,“ zařadil Vinco zpátečku a nalil si jen na dno. Tchynin pohled ho přestal probodávat. Zajímavé, mně se to nikdy nepodaří tak rychle změnit!

„I mně nalij jen málo, taky jsme tady autem,“ připomněl mu Laco.

„Takže můžeme konečně gratulovat,“ popadl tchán netrpělivě svoji plnou skleničku.

Zvládnutí téhle rodiny bylo, že si nikdy negratulovali navzájem jako v jiných rodinách, nikdy oslavenci nevtiskli polibek na tvář, jak jsem byla zvyklá z domova. Tady se praktikovala hromadná suchá gratulace, tak bych to nazvala. Tahle sterilní gratulace mi vyhovovala zejména u Vlasty, a ještě víc u tchyně.

„Ať jsi zdravá a ať se ti daří i nadále v práci,“ popřál jí tchán. Byl na ni hrdý, i on byl kdysi vedoucím oddělení. Dotáhla to vysoko, on měl jen tři podřízené, ona až devět.

„Ať se ti daří nadále v práci udržovat teror,“ doplnil Peťo gratulaci a ironicky se ušklíbl na obsah ve své skleničce.

Nahlas jsem se rozesmála. Všechny oči se upřely na mě, obličejové však zůstaly vážné, kromě Mirčina. Dusila v sobě smích.

Napila jsem se. „Máte vtipného syna,“ zachraňovala jsem situaci, adresující poznámku Vincovi.

„Spíš drzého!“ vyštěkla tchyně. To slovo mi vmetla do tváře. Patřilo vlastně mně.

„Ty vůbec netušíš, jak to má tvoje matka v práci těžké,“ napomenul vnuka tchán. „Není to sranda pracovat s lidmi, to bys nevěřil.“

Peťo si nabral lžící polévku a nesl ji k ústům. „Ale věřil, věřil,“ přizvukoval, „proto jich už několik vyhodila.“

Tentokrát jsem smích zadržela, vyměnily jsme si však s Mirkou pobavené pohledy. Tady jsou výsledky Vlastiných vychloubačných řečí, jak v práci udržuje disciplínu, kdy koho vyhodila, jak se s nikým nemaže... Nebyla to žádná závažná porušení pracovní disciplíny. Vlasta nejradši vyhazovala lidi ve zkušební lhůtě. Ten pocit moci, že v té době si může s podřízenou klidně vytrít podlahu, ji opájel. Často nechala dotyčnou v mylné domněnce pracovat celé období a poslední den jí oznámila, že s ní není spokojená a propouští ji na konci zkušební doby. Co jsme se pokaždé naposlouchali o nářcích, prosbách, slibech, až jsem nabyla dojmu, že Vlasta trpí jakousi formou sadistické

úchyly na propouštění lidí. Nikdo není důležitější než ona, zajímavější, úspěšnější.

A jednoho dne nás zhodnotí naše děti.

„Dej si pozor, aby jednou nevyhodila i tebe,“ napomenul Vinco syna, „pokud nepřestaneš být drzý.“

„Na tvém místě bych nebyl tak klidný,“ ušklíbl se Peťo. „Ani ty nemáš doživotně zaručeno, že zůstaneš členem naší domácnosti.“

„Mohl bys mi vyhovět aspoň na narozeniny a ušetřit mě svých pubertálně-hormonálních řečí?“ rozčílila se Vlasta.

Tchyně na něj přísně pohlédla. „Už jsi dojedl polévku? Tak běž za dětmi na zahradu a zkontroluj, jestli nedělají neplechu.“

„A když budou dělat neplechu, co s nimi?“ vstal Peťo od stolu. „A co druhý chod? Ještě jsem zcela nenasytíl svůj vyvíjející se organismus.“

„Druhý chod je odchod!“ zavelela Vlasta. „A tvůj organismus vyvíjející se nesprávným směrem doplníš jídlem potom, až přijdou na řadu děti.“

„Já už mám občanský průkaz,“ namítl teenager. „Už nejsem dítě.“

„Tak se s ním prokazuj na lampárně,“ odbyla ho matka. „Nevšimla jsem si, že by ti s průkazem přibyl i rozum.“

Peťo neochotně vstal od stolu a odebral se na zahradu. S lítostí jsem za ním hleděla. Bez něj tady bude nuda. Ale mylila jsem se.

Na řadu přišly řízky s bramborovým salátem. Maso v trojbalu, silné, velké, zabírající půl talíře.

„Mně stačí polovina, tak velký kus nesním,“ rozkrajovala jsem jeden z řízků napůl.

„Ty nejsi s ničím spokojená,“ zavrtila hlavou tchyně.

Překvapeně jsem na ni pohlédla. „S čím?“ nechápala jsem.

„S ničím,“ zopakovala. „Chudák Laco se může přetřhnout, pro tebe není nic dobré.“

Přestala jsem krájet, ruce s příborem mi zůstaly viset ve vzduchu nad talířem. „S čím se tolik přetřhává, že o tom nevím?“

„Mami, nech to být,“ ozval se Laco. „To nemá význam.“

„Co nemá význam?“ obrátila jsem se k Lacovi. Tady se hraje nějaká hra mezi matkou a synem, o níž nic nevím. Laco odmětivě mávl rukou.

„Já bych taky rád věděl, s čím se může Laco přetrhnout,“ ozval se Ivan. Nelíbilo se mu, že matka příliš chválí Laca, mladšího z bratrů. Mirka do něj strčila loktem.

„Pomohl nám sehnat levnější stavební materiál,“ vysvětloval tchán. „Rozhodli jsme se, že prodloužíme garáž o dva metry, získáme víc prostoru na nářadí.“

Aha, a já mám kvůli tomu skákat radostí dva metry vysoko. Nevadí mi, že pomáhá rodičům, jen kdyby se víc věnoval malé Natálce. Někdy se k ní chová jako k cizí.

„Že o tom nevím,“ ohradil se Ivan. Zamyšleně žvýkal. „Připadá mi to zbytečné, vždyť garáž je dost velká, jenom je potřeba vyhodit z ní haraburdí. Hned získáte víc místa.“

„Už jsme to promysleli,“ zatvářila se tchyně spokojeně. „Dám tam zavařeniny i sezonní oblečení, které právě nenosíme.“

„A jak to souvisí se mnou?“ zeptala jsem se. Teď jsem věděla, že provokuju, ale s výčitkou začala tchyně.

„Ty to nevíš?“ podivila se. „Uvědomuješ si, jak je tvůj muž šikovný? Měla by sis ho víc vážit, vycházet mu vstříc.“

Žaludek se mi sevřel nervozitou. „V čem mu podle vás nevycházím vstříc?“ Vzápětí jsem otázky litovala. Proč tchyně řeší můj a Lacův vztah před všemi členy rodiny? Nemusela bych s ní polemizovat – ale nemůžu její rýpavé poznámky nechat bez povšimnutí. Tchyně se nadechla, aby mi odpověděla, a já si okamžitě uvědomila, co mi odpoví: Ve všem. Abych tomu předešla, rychle jsem přejela pohledem na Laca. „Ty sis stěžoval?“ vyhrkla jsem na něj.

Tchyně zavřela ústa, Laco byl překvapený. Nečekal, že se takhle přímo zeptám jeho. A nemohl připustit, aby ostatní věděli, že se chodí vyplatat k mamince s každou maličkostí, která ho v našem vztahu trápí.

„Proč bych si stěžoval!“ odsekl. To byla voda na můj mlýn.

„A vám, maminko, říkal kdo, že si ho nevážím?“ udeřila jsem na tchyni. „Jak jste na to přišla?“

Nelíbilo se jí to. Nevěděla, co odpovědět, jenom se zavrtěla na židli. Poprvé jsem zareagovala na provokaci. A dařilo se mi právě proto, že tady byli všichni. Kdybychom byli na návštěvě jenom my tři, já s Lacem a Natálkou, už by se do mě oba pustili jako vosy. Stalo se to nejednou, nejednou jsem od tchyně odcházelá s pláčem nebo se zaťatými zuby.

Zvenku bylo slyšet výskání dětí, určitě se honily po zahradě. I tchynin pohled zamířil tam, aby odpoutala pozornost.

„Je nejvyšší čas, aby se přišly najíst děti,“ prohlásila.

„Děti si ještě hrajou,“ ozval se Ivan. „Mě zajímá ta garáž. Čím víc nad tím přemýšlím, tím víc mi to připadá hloupé. Tolik práce kvůli dvěma metrům skladovacího prostoru!“

„Taky si myslím, že je to zbytečné,“ přitakal Vlastin muž Vinco. „Zbytečně vyhozené peníze, abyste měli kam dát zavazňeny.“ Pohlédl na tchyni. „Jestli je nemáte kam dát, my si je vezmeme domů. I větší množství.“

„Nemusíš si brát větší množství, nech taky pro nás!“ ohradil se Ivan. „Nejsi v rodině sám.“

„Netušila jsem, že máš tak rád kompoty,“ ironicky protáhla Vlasta. „Když jsi byl malý, kompoty jsi nesnášel.“

„Nevšimla sis, sestřičko, že od té doby už uběhlo pár deseti-letí?“ vrátil jí to. „A uvědom si, že nejsi v rodině sama. O kompoty je třeba se podělit, ne myslet jen na sebe.“

Můj ty bože, zaúpěla jsem v duchu, vždyť doteď jim nikdo nic nenabídl, a oni si už rozdělují tchyniny zásoby!

„Supi se slétají nad kompoty, pomoc!“ ozvalo se u dveří. Samozřejmě, Peťo. Promluvil mi přímo z duše.

„Sežeň děti a za chvíli pojďte obědvat,“ zbavila se Vlasta syna jediným rozkazem a pokynem ruky ho vykázala za dveře. Potom se obrátila na tchyni. „Mami, opravdu, rozmyslete si to s tou přestavbou. Jaké sezonní oblečení tam chceš uskladnit? Víš, proč máš málo místa ve skříních? Máš tam spoustu nových ručníků a ložního prádla, které jsi ještě ani jednou nepoužila, a sušíš je tam celé roky. Jestli je nepotřebuješ, já si je vezmu, dám je Peťovi do výbavy.“

Mirka to nevydržela. Vyměnila si s Ivanem rychlý pohled.

„Netušila jsem, že i kluci dostávají výbavu,“ vyhrkla dotčeně.  
„My máme dvě holky, to povlečení vezmu pro ně.“

„Peťko je v rodině první vnuk,“ ohradila se Vlasta. Zle se na Mirku zamračila, s hlubokou vráskou mezi obočím vypadala mnohem starší.

„A moje holky jsou v rodině první vnučky,“ nedala se Mirka a zatvářila se uraženě.

„Mirka má pravdu, holkám se hodí víc,“ postavil se Ivan na stranu své ženy.

„A kdy se budou vdávat?“ posměšně se ušklíbla Vlasta.

„A Peťko? Copak ten už má nevěstu?“ nezaostávala za ní Mirka.

„Neuvažovala jsem o tom, že bych to nové povlečení rozdala,“ ozvala se bezradně tchyně.

„A má ti tam shnít?“ zaútočila na ni Vlasta. „Kvůli němu chceš rozbourat celou garáž? Kolik stál ten stavební materiál?“

Měla jsem pocit, že sedím v kině a sleduju dobrou českou komedii. Pohodlně jsem se na židli opřela a spokojeně pozorovala ostatní. Jak mi je dobře, já jediná nechci od tchyně nic! Chci jen svatý klid od téhle rodiny, kde si rozebírají části majetku, který jim nikdo nenabízí.

Otevřely se dveře a dovnitř se nahrnula vnučata.

„Mami, Patrik počural mraveniště!“ žalovala na sousedovic kamaráda malá Mirka už ode dveří.

„To nebylo mraveniště,“ oponovala sestra. „To byl dědův písek, co tam má připravený.“ Všechny oči se upřely na tchána. Část jeho stavebního materiálu byla zneuctěna.

„Mami, Patrik nám něco ukazoval!“ žalovala Natálka. V hlavě se mi vynořil obraz čurajícího Patrika. Vyděšeně jsem na ni pohlédla. „Patrik má pindíka!“ zvolala nadšeně. Měla jsem pravdu. I ona.

„Můj táta má taky pindíka!“ vyhradila Mirka tajemství rodiny Lacova bratra a ukazováčkem mu zamířila na rozkrok. Všechny oči se upřely na Ivana. Tchyniny vyčítavě.

„No, děti,“ rozhodil rukama. „Nevím, odkud to vzaly.“ Velká Mirka zrudla.

„Běžte si umýt ruce!“ zahřměl generál. Tedy tchyně.

Téma pohlavních orgánů bylo zažehnáno.

Vstala jsem a začala sklízet špinavé nádoby ze stolu. Naskládala jsem ho do dřezu, a než se děti v koupelně vyblbly za stálého křiku tchyně, stihla jsem ho umýt, utřít a prostřít stůl pro další strážníky.

Když se děti usadily, naklonila jsem se k tchyni. „Můžu si zavolat?“ zeptala jsem se. Žofka se už asi vrátila z nemocnice, ráda bych věděla, jaký je Katčín stav.

Vyšla jsem do předsíně a nervózně vytočila Žofčino číslo. „Ahoj,“ pozdravila jsem, když se ozvala, „jak se má Kačenka?“

„Dobře,“ odvětila k mému velkému překvapení. „Představ si, nic jí není. Běhá po oddělení s kamarádkami, má chuť k jídlu a žádné závratě.“

„Chválabohu!“ vydechla jsem si. Napětí ve mně povolilo.

„V pondělí nebo v úterý ji propustí z nemocnice,“ pokračovala Žofka. „Ještě půjde na nějaká vyšetření, ale vypadá, že bude v pořádku.“

„To mám radost,“ usmála jsem se. „Pozdravuj ji. Zítra se uvidíme, dneska se vrátím pozdě. Chci ještě zaskočit k matce.“

„Pozdravuj Stanka,“ řekla mi při loučení a dodala: „Víš, koho jsem potkala v nemocnici? Zapomněla jsem ti to říct.“

„Koho?“

„Tamaru.“

Tamaru! Tváře mi zčervenaly. Mlčela jsem.

„Má paměť jako slon, hned mě poznala, i když jsem po holkách trochu přibrála a vlasy si barvím na blond,“ vyprávěla Žofka. Bohužel já mám taky paměť jako slon, pomyslela jsem si. „Ptala se na tebe a chtěla kontakt.“

„Doufám, že jsi...“, vyhrkla jsem, Žofka mě však přerušila.

„Samozřejmě že jsem jí ho nedala,“ ubezpečila mě. „Ani jsem jí neřekla, že bydlíme v jednom domě. Ale představ si,“ zvýšila Žofka hlas, „ta potvora vypadá dobře! Taková nespravedlnost – vůbec za ta léta nepřibrála!“ rozhořčovala se.

„Neviděla jsem ji přes osm let,“ počítala jsem. „Od osmnácti.“  
„Prý chodí cvičit,“ v Žofčině hlase zněla závist.

„Ta se teda činí,“ poznamenala jsem suše. „Vždycky se čínila.“

Žofka se na chvíli odmlčela. „Nikdy jsi mi neřekla podrobnosti,“ ozvala se tiše.

Tváře mi hořely. Ne, o tom nedokážu vyprávět ani Žofce. A od sebe odháním jakoukoli vzpomínku na to, co se mi stalo s Tamarou.

„Žádné si už nepamatuju,“ zalhala jsem.

Zavřela jsem se na chvíli do koupelny a ochladila si tváře studenou vodou. Potom jsem se vrátila k dětem, které právě dojedly a chystaly se opět ven.

„Natálko,“ dřepala jsem si k dceři, „za chvíli odjedu ještě k druhé babičce, tak poslouchej, potom pojedíš s tátou domů, jo?“ Narovnála jsem jí ozdoby ve vláscích, která jí držela pohromadě několik neposlušných kudrlinek. Přikyvlá a na ústa mi vtiskla dětskou pusou.

„Ty jdeš pryč?“ podivila se tchyně.

„Ano,“ odvětila jsem, „zaběhnu ještě k rodičům, dneska jsme původně měli jít k nim na oběd.“

„Tak k nim půjdete za týden,“ naplánovala mi Vlasta program na příští víkend.

„Za týden tam nebude můj bratr,“ odvětila jsem.

„Přece neodejdeš uprostřed oslavy,“ zavrtěla hlavou tchyně.  
„To není slušné.“

„Bratra jsem neviděla už dva měsíce,“ snažila jsem se ovládat hlas, aby nikdo nepostřehl rozhořčení. „A oslavy jsem se zúčastnila, jenom odcházím dřív. Kromě toho, původně byla plánovaná na zítra.“ V té chvíli jsem měla pocit, že to Vlasta změnila schválně. Nesnášela moji matku od té doby, co jsme chystaly svatbu s Lacem. Vlasta chtěla o všem rozhodovat, ale matka se v některých věcech nedala ovlivnit. Mě moje budoucí švagrová pokládala za velkou nulu, která do vlastní svatby nemá co zasahovat. Nechápu, že jsem se jí nepostavila na odpor. Dodnes mě to štve.

„Už jdeš?“ Laco vyšel z obývacího pokoje a zůstal stát ve dveřích. Doma jsem mu řekla, že z oslavy odejdu dřív.

„Ano,“ přisvědčila jsem, „ještě se rozloučím s ostatními. Prosím tě, doma Natálku osprchuj a ulož do postele. A přečti jí krátkou pohádku, má to ráda.“

„Natálku přece bereš s sebou,“ vyhrkl Laco vyčítavým tónem.

„Neberu ji, protože se vrátím pozdě,“ zavrtěla jsem hlavou. „Už by byla moc ospalá, vždyť to znáš.“

„Na to zapomeň! Když chceš jet k matce, vezmi si ji s sebou.“

Naježila jsem se. „Jak – vezmi si ji s sebou?“ hlas se mi zvýšil o oktávu. „Copak je jen moje? Ty jedeš domů autem, já k matce tramvají. A nejdřív autobusem. Musím přestupovat, bylo by to pro ni únavné.“

„Proč ji nemůžeš vzít s sebou?“ přidala se Vlasta.

Ignorovala jsem ji, ale ona si toho nevšimla. „Laco tady může zůstat déle, když si ji vezmeš.“

„Tady nejde o Laca, ale o Natálku,“ odsekla jsem. Zase se plete do věcí, do kterých jí nic není.

„Proč by Laco nemohl zůstat déle u nás, když ty chceš zůstat déle u matky?“ přidala se tchyně.

V duchu jsem zatínala pěsti a krotila zuřivost. „Protože je u vás skoro každý den,“ třásl se mi hlas nervozitou, „ale já se k matce na konec Rače přes týden nedostanu. Lacovi sourozenci bydlí v Bratislavě a může být s nimi kdykoli, ale můj bratr bydlí v Olomouci a přijede sem jen několikrát do roka.“

„Proč se odstěhoval tak daleko?“ rýpala Vlasta.

„A proč ses ty odstěhovala tak blízko?“ vrátila jsem jí hloupou otázku. Otázka měla v sobě i skrytý význam. Povzdychla jsem si nad tím, že Vlasta bydlí nedaleko, a ne na některém z ostrovů v Indonésii, což by mi vyhovovalo nejvíce.

„Natálko, oblíkej se, jdeš s mámou,“ nečekal Laco na můj souhlas. Uzavřel situaci.

„Nepotáhnu Natálku tramvají do Rače a pozdě večer zase zpátky,“ odmítla jsem. „Je to i tvoje dcera. Nebo se o ni nedokážeš postarat?“